

איכתבים לציפי

סתם צבר ממוצע — שעבר כבר עשרים וחמש שנים / הספיק לחלוף שלוש מילי חמות — ועדיין נשאר בחיים. / שנהגה מכל דקה — של להיות ולשחק עם הילדים. / המחפש, סתם ממוצעת, עם המון הבנה וחיוכים.

אם ביאליק וטרניבוסקי או, לחילופין, חיים חפר, היו משאת-הנפש שלך, קחי אותן. כולן שלך.

אותה נערת-חמד בעלת הלב החם שתהיה בגילי ישיבין 17 ל-19, זה, "לצאת להרבה טיולים בחבי הארץ".

חביבי, אתה לא זקוק לנערה עם לב חם. כדאי שתחפש אחת עם רגליים חזקות.

מחפש מהצד

מכירים את הבדיחה על ההוא שביקש שיתקינו לו ליד המישרד חדר קטן עם מערכת-תופים?

כששאלו אותו למה זה דרוש לו, הסביר: "אני רגיל לדפוק מהצד".

או (1/16) נראה לי אחד כזה. "אני נשוי, בן 32, שמעוניין לצאת מהשיגרה בדרך של הכרת בחורה או אשה (גילה ומצבה המישהפתחי לא משנים). אותה אחת צריכה לדעת שאני נשוי, והחיים התחילו לשעמם אותי. לכן אני מחפש אחת מעבר יינת, נעימה, חושנית ואינטימית, שתהיה מוכנה לפגישות קצרות ומעניינות כמה פעמים בשבוע".

מה שנכון, הוא כן וגלוי. הוא לא ישעמם אותך בסיפורים על אהבה וכל השטויות האלה. ואני מוכנה להתערב שהוא בטוח שאתן עוד תלכו מילחמות עליו. את מיכתבו אני מפרסמת רק מתוך תיקוה שאחד המיכתבים שאולי יקבל, יהיה זה של אשתו. שתספר לו עד כמה היא משתעממת.

לא איכפת לי שהוא כועס עלי. ממילא, כך כתב, הוא לא קורא של העולם הזה.

המטפס

אם מישהו אמר פעם שעל טעם וריח אין להתווכח, הרי (2/16) הוא אולי ההוי כחה הטובה ביותר לכך. הוא בן 22, ולדעתו זה מספיק. יותר לא צריכים לדעת עליו דבר. אולי רק זה שהוא חיפאי. מה שהוא מחפש זה וידידה.

עד כאן הכל בסדר. אבל הוא היה מעוניין שאותה ידידה תהיה מבוגרת ממנו בכמה שנים טובות. לא איכפת לו שהיא תהיה אפילו בת 45, למשל.

"בטח תשאלו: הוי, מה אתה מטפס כל כך גבוה עד הגיל הזה? ובכן, "אני רוצה לגסות. מוכן לתת מעצמי המון לצורך הידידות הזאת".

אני לא יודע מה סיפרו לו על הנשים בנות ה-45. אבל אם הוא רוצה לגסות, אולי יש בזה משהו.

קריזות ושיגעונות

"גילי 23, גובהי 165 ס"מ. סטודנטית ב"רמת-אביב, המון קריזות ושיגעונות. ים, סניס, אביב, פרגים, חרציות, כלבים, מוסיקה, לא-כלי-כך אידיאלית כמו שכתוב". זה כל מה ש(3/16) כתבה לי, בכתבי-יד משגעו. כאילו הייתי רק לישכה-לעיבוד נתונים. אבל אני לא נעלבת. אם היא חושבת שזה מספיק, סימן שהיא יודעת.

תירגול נוסף

חייל ביחידת-שדה הוא (4/16), שהיה רוצה שבתופשות תמתין לו, "נערה עם לב חם שתעודד ותתן מרץ לשבוע-אימונים נוסף".

אבל נראה שהאימונים שם, ביחידת-השדה שלו, לא-כלי-כך מספיקים לו, שכן מה שהוא רוצה לעשות בחופשות, עם

לא. לא. את הדבר הזה כתב אחד בן 26, שנשבר לו לפני כשנה בערך והוא החליט שהוא רוצה להתחתן, והיות שה"מצב, לא רק לפי הסטטיסטיקה, האיר לנזו פנים, נראתה לי המשימה קלה. מה עוד שאוסיף בצניעות, שלא הייתי מודאג גם אילו היה המצב הפוך. אבל המציאות שונה מכפי שתיארתי לעצמי. הדבר לא עלה ביד. מסתבר, כי כמות לחוד, ואיכות לחוד".

איזה איכות בדיוק הוא מחפש, הוא לא מציין. אבל אם את חושבת שתוכלי להשיג ביע את רצונו, או שאת זקוקה באופן דחוף לשייבה, מי אני שאעמוד בדרככם?!

משהו כללי לכל אלה שמציעים לפעמים במדור הזה, כותבים אליו, או חושבים לעשות זאת בקרוב. שתיכתבו מכתבים יפים, אתם שומעים?!

נמאס לי כבר לקרוא מיכתבים משע"ממים שמכילים כמה נתונים ביוגרפיים, כמה מילים של התפארות או שבו עצמי, וכתובת. אם אותי זה משעמם, למה שזה יעניין מישהו אחר? אז אל תתפלאו אם אינכם מוצאים את מיכתביכם במדור הזה למרות שאתם כותבים פעם ועוד פעם ועוד פעם ועוד. מי שרוצה להיכנס לתור, שיתן אמצ' קצת, או יקח שיעורים בהבעה עיב"רית וברגש.

עמיד מובטח

הוא מחפש אחת כזו של ידידי יאמרו עליה: "מה? זאת אשתך? כל הכבוד! אחת כזאת גם אני היפשתי". אחת שתדע למזוג ולשלב את יתרונותיה וחסרונותיה לאחד. רומנטית, אמא טובה, אינטליגנטית ושתהיה מוכנה להעביר יחד איתו חיים יפים, ועם זאטוטים, כי הוא לא מעוניין בסתם אשה של יום-יחול. הוא רוצה אשה של שבת, לכל השבוע. ידידה ושותפה לכל החיים.

בשביל גילו (22), יודע (8/16) הרבה מאד מה שהוא דורש מזאת שתקסום לו. "אותי לא תצליחי לקנות במיכתבים מילים", הוא מזכיר אותה מראש. "כי לפני שנתייצב למאורע שבו אקדשך לעד, בקשה לי אחת: לראותך ולחוש את יפי נשמתך". את עצמו הוא מתאר כ"אוטודידאקט עם ראש פתוח ורגליים באדמה. סופר-חטרי-טאי מתחיל, עם עתיד קולנועי מובטח. אינני מיליונר (את המיליונים נעשה בי יחד), אבל היתרונות האגזוטיים שבי שווים פיי-כמה מכל המיליונים".

איך מה להגיד, הבחור הזה לא ימות מעדוף ענווה.

אחת הקטנות

יש לה קצת רגשי-נחיתות מפני "שאני רק בת 15 ואינני יודעת אם ימצאו אני שים המעוניינים להתכתב עם נערה בגילי". יש לי הפתעה בשבילך (10/16) קטנתי. את תתפלאי מאד. יכול להיות שלא דווקא המיכתבים שלך הם שיעניינו אותם. אבל מיכתבים תקבלי על בטוח.

"אני אוהבת ספורט (אוהדת של הפועל ירושלים)". היא מגלה למי שיחפש נוער אים להתכתבות עימה, "שירים של דויד אבידן וסרטים של אנטוניוניו".

תהרגיז אותי אם אני יודעת איך זה הולך ביחד. אבל אולי זה מה שמוכרים היום, לקטנות, בישוק.

מיכתבים לפירוטום במדור יש לשלוח לפי הכתובת: מיכתבים לציפי, ת.ד. 136, תל-אביב. מיכתבים למכתבים במדור זה יש לשלוח במעטפה פכולה. על המעטפה החיצונית יש לציין את הכתובת הנ"ל, ועל המעטפה הפנימית — מבוטלת בבול של 45 אגורות — יש לציין את מיספרו הסידורי של המכתב בלבד.

חיילת בלי נסיך

עולה לי כבר על העצבים שכולם נעשו פתאים קמצנים כאלה במילים. ביחוד הנערות. הנה, למשל, (6/16) מבאר-שבע:

"הקיץ קרב — ושוב מתחילים לחלום על הים, על הטיולים ובליליים אחרים. כדי להגשים חלומות אלה אינני זקוקה לנסיך בעל נכסים וייחוס, אלא לעלם נאה, חביב, נבון ואמיץ ובגובה של 180 ס"מ."

מיכתב פרס

בנחשולי סערת-היצרים הנכספת

מיכתבה של (9/16) נשמע יותר מדי טוב מכדי להיות אמיתית אילו הייתי גבר, הייתי כותבת לה בעצמי.

"זהו! אכן החלטתי! אחרי המון לבטים, היסוסים, ספיקות וכו', להציג את עצמי בפומבי. האם כדאי לחשוף את עצמי בגילוי שכזה? אך בתמורה אולי אזכה בך, אתה שאני מבקשת אחר כך 30 שנה."

"אז שתדע, היצור המסתתר מאחרי שורות אלה הוא בלוני חמוד ומקסים (נשמע לך בטח יומרני) וקטן (163 ס"מ), שבריו רומנטי, שחי עד היום מאוור, עבודה (הוראה) וכמובן... אתבה."

"בעת שהחברות חיתלו, כיבסו וטיפחו בעל וילדים — לרוב על חשבון התזונה העצמית (נחמה או תירוץ?) — הייתי אני חופשיה, עצמאית, מקורית. הנחיתי לנגוס מעסיסיות עולמו. ומירותו טעימים, האמינו לי: טבע, נופים — בארץ ובעולם, מוסיקה וציון, טניס וסוסים ומה לא?"

"שתי אהבות עמדו לצדי, והיו שותפות פעילות לכל התחביבים וההנאות אך גם לייסורים ולכאבים. היו לי שתי אהבות גדולות וסוערות, בדיוק כמו שכתוב בספרים, שנמשכו (כל אחת לחוד, כמובן) לנחמניצחים."

"ואני, בסיומה של אהבה שנייה, שאף היא כקודמתה היתה אולי מלכתחילה בלתי-אפשרית, משתוקקת לעמוד כבר על סף השלישית. והפעם — לו יהי ותהיה זו האחרונה."

"ואתה, שקורא וידוי זה ומשתוקק כבר להקריב את עצמך, ספור עד עשר, מאה או אלף. ובניתיים: האם אתה באמת גבוה וגברי ומקסים ופיקח, רגיש ליופי ובעל הומור שובבי?"

"העיקר הוא שתהיה מסוגל לעזור בי שוב את סערת-היצרים הנכספת, זו שבנחשוליה אגרוף גם אותך."

מיכתב-פרס השבוע — ובכל שבוע — מזכה את שולחו בשי, תנתן חברת התמרוקים הרס, מוצרי איפור יופי מתוצרת החברה, בשווי של 200 ל"ר. הפרטים נשלחים לזוכים בדואר.

כאילו היה עולה לה יותר להוסיף עוד כמה שורות. אה, שלא אשכח. לאלה שאולי כבר מדמינים לעצמם איך לאמץ אותה, היא מודיעה שהיא לוכשת עדיין את מדי צה"ל.

אבל זה יעבור לה.

הסתבכות

(7/16) מסתבך עם עצמו כשהוא מנסה להיות אוריגינאלי בצורה הבאה: "ציפור קטנה לחשה לי שהמצב שבו אני מצוי, ולא הייתי מגדירו כקשה, מאלץ אותי להיעזר בשירותיה הטובים של ציפור אחרת, זו מהעולם הזה, בעיקר כדי שלא להגיע לעולם הבא בהרגשה לא טובה, שלא מיציתי את כל האפשרויות שניתנו לי בעולם הזה."

לא מבוגר בחשיבה — כמו שכולם מעריי-ים. / לא ה"חכם" — עם דיסלומות ותארים / ובהחלט לא הבלונדי הגבוה מחלומותיהן של הנשים.

אני לא "העשיר" עם וולוו ווילה מוקפת דשאים / גם לא "המבריק" — כמו אחד המסמרים. / לא הייתי אף פעם בחו"ל / אפילו בסויל לשארם לא גנבתני אלמוגים.

אני לא הטיילן — כובש המדבריות וההרים / לא הרומנטיקן — עם זר-השושנים / לא השחיין השונף — בעל השרירים המשגעים / וגם לא מאלה שאת נשותיהם, מעל הסף בקלות מרימים.

אני לא הפייטר שקורע את הכבישים. / לא הקשוח — להיפך, אפילו בוכה בסר-טים. — לא בעל-הגניסיון — המשאיר את הרגש לאחרים — וגם לא למען שיוך יון-האשה — שלבסוף תמיד שוטף את הכלים.

תכשירי יופי ואיפור לזוכים במדור

הדס